

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 25. juni 2021

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-433/20	<p>Austro-Mechana <u>Emne:</u> Adgang til lagringsmedie-vederlag for tredjemænd, som besidder servere, der stiller lagerplads til rådighed for cloud-computing for ikke-kommercielle formål.</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Spørgsmål 1: Skal udtrykket »på ethvert medium« i artikel 5, stk 2, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet fortolkes således, at det også omfatter servere, som besiddes af tredjemænd, der (til formål, der hverken direkte eller indirekte er kommercielle) stiller lagerplads på disse servere til rådighed for fysiske personer (kunder) til privat brug, [org. s. 2] som kunderne anvender til reproduktion ved arkivering (»cloud computing«)? Spørgsmål 2: Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Skal den i spørgsmål 1 nævnte bestemmelse fortolkes således, at den finder anvendelse på en national lovgivning, hvorefter ophavsmanden har ret til et rimeligt vederlag (lagringsmedie-vederlag), såfremt: – det for så vidt angår et værk (der er blevet udsendt i radioen, stillet til rådighed for almenheden eller optaget på et i kommercielt øjemed fremstillet lagringsmedium) vedrørende hvilket det på grundlag af dets karakter må påregnes, at det til egen eller privat brug vil blive reproduceret, idet det arkiveres på et »lagringsmedium af enhver art, der er egnet til en sådan</p>	Kulturministeriet	MF	07.07.21

	reproduktion og markedsføres i indlandet i forretningsmæssigt øjemed mod vederlag«, – og den i spørgsmål 1 beskrevne arkiveringsmetode anvendes med henblik herpå?			
C-71/20	<p>Anklagemyndigheden mod VAS Shipping ApS (forelagt af Østre Landsret)</p> <p><u>Emne:</u> Arbejdstilladelse for tredjelandsbesætningsmedlemmer på et skib, indflaget i medlemsstaten og ejet af en skibsreder, der er statsborger i en anden EU-medlemsstat</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Er artikel 49 TEUF til hinder for en medlemsstats lovgivning om, at tredjelandsbesætningsmedlemmer på et skib, der er indflaget i medlemsstaten og ejet af en skibsreder, der er statsborger i en anden EU-medlemsstat, skal have arbejdstilladelse, medmindre skibet højst anløber medlemsstatens havne 25 gange løbende regnet et år bagud i tid?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	08.07.21
C-817/19	<p>Ligue des droits humains (PNR-direktivet)</p> <p><u>Emne:</u> Forholdet mellem PNR-direktivets regler om karakteren af indhentede oplysninger samt indsamling og opbevaring heraf, og Chartrets artikel 7, 8 og 52, stk. 1.</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 23 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse), sammenholdt med denne forordnings artikel 2, stk. 2, litra d), fortolkes således, at den finder anvendelse på en national lovgivning såsom lov af 25. december 2016 om behandling af passageroplysninger, som gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/681 af 27. april 2016 om anvendelse af passagerlisteoplysninger (PNR-oplysninger) til at forebygge, opdage, efterforske og retsforfølge terrorhandlinger og grov kriminalitet samt Rådets direktiv 2004/82/EF af 29. april 2004 om transportvirksomheders forpligtelse til at fremsende oplysninger om passagerer og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/65/EU af 20. oktober 2010 om meldeformaliteter for skibe, der ankommer til eller afgår fra havne i medlemsstaterne, og om ophævelse af direktiv 2002/6/EF? M.fl.</p>	<p>Justitsministeriet Rigspolitiet</p> <p><u>Til orientering:</u> Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Transport- og Boligministeriet Søfartsstyrelsen</p>	MF	13.07.21
C-791/19	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Polen</p> <p><u>Emne:</u> Retsstatsprincippet, dommeres uafhængighed, betydningen af at retslige afgørelse kan kvalificeres som</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Dom	15.07.21

	<p>diciplinærforseelser, herunder i lyset af adgangen til at forelægge præjudicielle spørgsmål.</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>1. Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, idet</p> <p>—den har tilladt, at indholdet i retslige afgørelser kan kvalificeres som disciplinærforseelser i forhold til dommerne ved de almindelige domstole (artikel 107, stk. 1, i lov om de almindelige domstoles organisation og artikel 97, stk. 1 og 3, i lov om højesteret),</p> <p>—den ikke har sikret uafhængighed og upartiskhed for højesterets disciplinærkammer, som det tilkommer at kontrollere de afgørelser, der træffes i disciplinærsager mod dommerne [artikel 3, nr. 5), artikel 27 og artikel 73, stk. 1, i lov om højesteret, sammenholdt med artikel 9a i lov om det nationale råd for retsvæsenet],</p> <p>—den har overdraget formanden for højesterets disciplinærkammer en skønsbeføjelse til at nominere disciplinærdomstolen i første instans i sager vedrørende dommere ved de almindelige domstole (artikel 110, stk. 3, og artikel 114, stk. 7, i lov om de almindelige domstoles organisation), og dermed ikke har sikret, at disciplinærsagerne behandles af en domstol, der er »oprettet ved lov«, og</p> <p>—den har overdraget justitsministeren beføjelsen til at udpege en disciplinærembedsmand for justitsministeren (artikel 112b i lov om de almindelige domstoles organisation) og dermed ikke har sikret, at disciplinærsagerne mod dommere ved de almindelige domstole behandles inden for en rimelig frist, og idet den har fastsat, at foranstaltninger i forbindelse med udpegelse af en forsvarer og dennes varetagelse af forsvaret ikke har opsættende virkning på afviklingen af disciplinærsagen (artikel 113a i lov om de almindelige domstoles organisation), og at disciplinærdomstolen gennemfører disciplinærsagen selv i den pågældende tilsagte dommers eller dennes forsvarers lovlige forfald (artikel 115a, stk. 3, i lov om de almindelige domstoles organisation), og dermed ikke har sikret retten til forsvar for de anklagede dommere ved de almindelige domstole, og</p> <p>at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 267, stk. 2 og 3, TEUF, idet</p> <p>—den har tilladt, at retternes beføjelse til at forelægge Domstolen anmodninger om præjudicielle afgørelser begrænses af muligheden for at indlede en disciplinærsag.</p> <p>2) Republikken Polen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Sags-type	Proces-skridt	Dato
T-226/18	Global Silicones Council m.fl. mod Kommissionen Påstande: — Den anfægtede retsakt annulleres i henhold til artikel 263 TEUF. — Det fastslås, at bilag XIII til REACH-forordningen og/eller relevante bestemmelser i dette bilag (særligt punkt 1.1.2 og/ eller 1.2.2) er ulovlige og uanvendelige i det foreliggende tilfælde i henhold til artikel 277 TEUF, for så vidt som de hindrer eller fordrejer en gyldig bedømmelse af og/eller konklusion vedrørende egenskaberne ved D4 og D5; — I tilfælde af, at: a) Det Europæiske Kemikalieagenturs (»ECHA«) Medlemsstatsudvalgs udtalelse af april 2015; b) ECHA's Udvalg for Risikovurderings udtalelse af marts 2016; c) ECHA's Udvalg for Socioøkonomisk Analyses udtalelse af juni 2016; d) ECHA's PBT- ekspertgruppes konklusioner/afgørelser af november 2012; og/eller relevant ECHA-vejledning ikke anses for forberedende retsakter, der førte til vedtagelsen af den anfægtede retsakt, fastslås, at disse retsakter er ulovlige og uanvendelige i henhold til artikel 277 TEUF. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne. — Der træffes sådanne andre foranstaltninger, som findes påkrævet.	Miljøministeriet	O-sag	Dom	30.06.21
T-519/18	Global Silicones Council m.fl. mod ECHA Påstande: — Sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold. — Den anfægtede afgørelse (1) annulleres, for så vidt som de tre stoffer Octamethylcyclotetrasiloxan (»D4«), Decamethylcyclopentasiloxan (»D5«) and Dodecamethylcyclohexasiloxan (»D6«) er opført på kandidatlisten over særligt problematiske stoffer. — Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelse med hensyn til opførelsen af et eller to af disse stoffer på kandidatlisten. — Det Europæiske Kemikalieagentur tilpligtes at betale sagsomkostningerne. — Der træffes sådanne andre eller yderligere foranstaltninger, som findes påkrævet.	Miljøministeriet	O-sag	Dom	30.06.21
T-265/19	Italien mod Kommissionen Påstande: Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 12. februar 2019 C(2019) 869, meddelt den 13. februar 2019, om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), annulleres.	Ministeriet for Landbrug, Fødevarer og Fiskeri	O-sag	Dom	30.06.21
T-635/19	Fondazione Cassa di Risparmio di Pesaro m.fl. mod Kommissionen Påstande: —Det fastslås og konstateres, at Europa-Kommissionen er ifaldet erstatningsansvar uden for kontrakt, idet den gennem ulovlige instrukser, som blev meddelt de italienske nationale myndigheder, hindrede, at Fondo interbancario italiano per tutela dei depositi rekapitaliserede Banca delle Marche. —Europa-Kommissionen tilpligtes at betale erstatning for det af sagsøgerne lidte tab, som opgøres i henhold til de nedenfor nævnte kriterier eller fastsættes med et beløb, som Retten finder rimeligt. —Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Energistyrelsen	O-sag	Dom	30.06.21
C-638/19 P	Kommissionen mod European Food m.fl. (appel) Påstande: —Dom afsagt af Retten (Anden udvidede Afdeling) den 18. juni 2019 i de forenede sager T-624/15, T-694/15 og T-704/15, European Food m.fl. mod Kommissionen, ophæves. —Det første anbringendes første led og det andet anbringendes første led, der er fremsat i sag T-704/15, forkastes. —Det andet anbringendes første og andet led, der er fremsat i sag T-624/15 og sag T-694/15, forkastes.	Miljøministeriet	O-sag	GA	01.07.21

	<p>—De forenede sager T-624/15, T-694/15 og T-704/15 hjemvises til Retten med henblik på stillingtagen til de anbringender, der ikke allerede er blevet vurderet.</p> <p>—Afgørelsen om sagsomkostningerne i første instans og under appelsagen udsættes.</p>				
C-118/20	<p>Wiener Landesregierung (Révocation d'une assurance denaturalisation)</p> <p>1. Er en situation, hvor en fysisk person, der, som revisionsappellanten i hovedsagen, har givet afkald på sit statsborgerskab i en medlemsstat i Den Europæiske Union – og dermed på sit unionsborgerskab – for at opnå statsborgerskab i en anden medlemsstat i overensstemmelse med et tilsagn om tildeling af statsborgerskab i den anden medlemsstat, som denne person har ansøgt om, og hvor den pågældendes mulighed for at generhverve unionsborgerskabet efterfølgende bortfalder som følge af, at dette tilsagn tilbagekaldes, efter sin natur og sine konsekvenser omfattet af EU-retten, således at EU-retten skal overholdes ved tilbagekaldelsen af tilsagnet om tildeling?</p> <p>Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:</p> <p>2. Er de kompetente nationale myndigheder, herunder i givet fald de nationale domstole, i forbindelse med afgørelsen om tilbagekaldelsen af tilsagnet om tildeling af statsborgerskab i medlemsstaten forpligtet til at fastslå, om tilbagekaldelsen af tilsagnet, hvorved muligheden for generhvervelse af unionsborgerskabet bortfalder, henset til følgerne for den berørte person ud fra et EU-retligt synspunkt er forenelig med proportionalitetsprincippet?</p>	<p>Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	O-sag	GA	01.07.21
T-267/20	<p>Arbuzov mod Rådet</p> <p>Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2020/373 af 5. marts 2020 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 2020/370 af 5. marts 2020 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine annulleres, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren.</p> <p>— Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale sagsøgerens omkostninger.</p>	<p>Udenrigsministeriet</p>	O-sag	Dom	07.07.21
T-268/20	<p>Pšonka mod Rådet</p> <p>Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2020/373 af 5. marts 2020 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2020/370 af 5. marts 2020 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine annulleres, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren.</p> <p>— Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale sagsøgerens omkostninger.</p>	<p>Udenrigsministeriet</p>	O-sag	Dom	07.07.21
T-269/20	<p>Pšonka mod Rådet</p> <p>Påstande: — Rådets afgørelse (FUSP) 2020/373 af 5. marts 2020 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 2020/370 af 5. marts 2020 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine annulleres, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren.</p> <p>— Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale sagsøgerens omkostninger.</p>	<p>Udenrigsministeriet Transport- og Boligministeriet</p>	O-sag	Dom	07.07.21
C-428/19	<p>Rapidsped</p> <p>1) Skal artikel 1, stk. 1, i direktiv 96/71/EF, sammenholdt med artikel 3 og 5 i samme direktiv og arbejdslovens § 285 og § 299, fortolkes således, at ungarske arbejdstagere kan indlede en sag mod deres ungarske arbejdsgivere ved de ungarske domstole med påstand om overtrædelse af direktivet og af den franske lovgivning om mindsteløn?</p> <p>2) Skal diæter, som er bestemt til at dække udgifter i forbindelse med en arbejdstagers udstationering til udlandet, anses for at udgøre en del af lønnen?</p>	<p>Udenrigsministeriet Transport- og Boligministeriet</p>	O-sag	Dom	08.07.21

	<p>3) Er en praksis, hvorefter arbejdsgiveren, når der er opnået en besparelse beregnet ud fra den tilbagelagte strækning og brændstofforbruget, i henhold til et skema betaler føreren af en transportvogn et tillæg, som ikke er en del af den løn, der er fastsat i den pågældendes ansættelseskontrakt, og af hvilket der ikke betales skat eller sociale bidrag, i strid med artikel 10 i forordning nr. 561/2006/EF? Brændstofbesparelsen tilskynder imidlertid førere af transportvogne til at køre på en måde, som kan bringe færdselssikkerheden i fare (f.eks. ved at køre i frigear så længe som muligt i nedadgående retning).</p> <p>4) Finder direktiv 96/71/EF anvendelse på international godstransport, navnlig henset til at Europa-Kommissionen har indledt en traktatbrudsprocedure mod Frankrig og Tyskland for anvendelse af lovgivningen om mindsteløn på vejtransportsektoren?</p> <p>5) Såfremt et direktiv ikke er blevet gennemført i den nationale lovgivning, kan det da i sig selv skabe forpligtelser for privatpersoner og dermed i sig selv udgøre grundlaget for et søgsmål mod en privatperson i en tvist, som er anlagt ved en national domstol?</p>				
C-973/19	<p>Staatsanwaltschaft Köln et Bundesamt für Güterverkehr</p> <p>Skal artikel 8, stk. 2, første punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1072/2009 af 21. oktober 2009 fortolkes således, at der også foreligger en international transport i den nævnte bestemmelses forstand, når denne transport finder sted inden for rammerne af en transport i henhold til artikel 1, stk. 5, litra d), i forordning (EF) nr. 1072/2009?</p>	Transport- og Boligministeriet	O-sag	Dom	08.07.21
C-120/20	<p>Koleje Mazowieckie</p> <p>1) Skal bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/14 EF af 26. februar 2001, navnlig direktivets artikel 4, stk. 5 og artikel 30, stk. 1, 3, 5 og 6, fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for, at en jernbanevirksomhed kan fremsætte et erstatningskrav over for en medlemsstat med henvisning til en fejlagtig gennemførelse af direktivet i en situation, hvor en del af erstatningskravet udgøres af for meget betalt afgift for brug af jernbaneinfrastrukturen, uden at tilsynsorganets afgørelse først har været genstand for retslig prøvelse?</p> <p>2) Er princippet om, at retten til erstatning i henhold til EU-retten for fejlagtig anvendelse af EU-retten, og især for en mangelfuld eller manglende gennemførelse af et direktiv, er betinget af, at den tilsidesatte retsnorm tillægger borgerne rettigheder, at tilsidesættelsen er tilstrækkeligt kvalificeret (i form af en åbenbar og alvorlig tilsidesættelse af en medlemsstats skønsebeføjelse ved gennemførelse af direktivet), og at der er en direkte årsagsforbindelse mellem tilsidesættelsen og den lidte skade, til hinder for, at en medlemsstat indfører bestemmelser i national ret, der i sådanne tilfælde giver ret til erstatning under mindre restriktive betingelser?</p>	Transport- og Boligministeriet	O-sag	Dom	08.07.21
C-132/20	<p>Getin Noble Bank (Polen)</p> <p>1. Skal artikel 2, artikel 4, stk. 3, artikel 6, stk. 1 og 3, og artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i Traktaten om Den Europæiske (herefter »TEU«), sammenholdt med artikel 47, stk. 1 og 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), artikel 267, stk. 3, TEUF, chartrets artikel 38 og artikel 7, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29) fortolkes således, at et organ, hvori en person har sæde – når denne person for første gang eller ved et efterfølgende tilfælde er udpeget til dommer (ved en højere retsinstans) af et politisk organ under den udøvende magt i en stat, som er karakteriseret ved en totalitær, udemokratisk og kommunistisk styreform (Rada Państwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej) (Folkerepublikken Polens statsråd) efter anmodning fra justitsministeren i denne stat – er en uafhængig og upartisk domstol, der er oprettet ved lov, i henhold til EU-retten, navnlig når henses til</p> <p>1) manglen på gennemsigtighed med hensyn til udnævnelseskriterierne,</p> <p>2) muligheden for at afskedige en dommer til enhver tid,</p> <p>3) dommerstandens manglende deltagelse i udnævnelsesproceduren, eller</p> <p>4) [manglen på] relevante offentlige myndigheder oprettet ved demokratiske valg, hvilket kan skade den tillid, som domstolene skal indgyde i et demokratisk samfund?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	O-sag	GA	08.07.21

	<p>2. Har den omstændighed, at udpegelsen til dommer i efterfølgende stillinger (ved en højere retsinstans) kunne finde sted som følge af anerkendelsen af en rimelig tjenesteperiode (anciennitet) samt på grundlag af en vurdering af arbejdet udført i den stilling, som denne person var blevet udnævnt til – i hvert fald første gang – af et politisk organ, sådan som beskrevet i det første spørgsmål og på baggrund af proceduren beskrevet i dette spørgsmål, hvilket kan skade den tillid, som domstolene skal indgyde i et demokratisk samfund, betydning for besvarelsen af det første spørgsmål? M.fl.</p>				
C-166/20	<p>Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija</p> <p>1) Skal artikel 10, litra b), i direktiv 2005/36/EF, når bestemmelsen fortolkes i lyset af direktivets formål som beskrevet i artikel 1, fortolkes således, at den finder anvendelse, når en person ikke har opnået et uddannelsesbevis, fordi den pågældende muligvis har opfyldt de krav, der stilles for at opnå de erhvervmæssige kvalifikationer, i flere EU-medlemsstater i stedet for i en enkelt medlemsstat? I en sådan situation, hvor en person ikke har erhvervet et uddannelsesbevis, fordi den pågældende muligvis har opfyldt de krav, der stilles for at opnå de erhvervmæssige kvalifikationer, i flere EU-medlemsstater i stedet for i en enkelt medlemsstat, skal kapitel I (Generel ordning for anerkendelse af uddannelsesbeviser) i afsnit III i direktiv 2005/36/EF da fortolkes således, at den institution, der anerkender kvalifikationer, er forpligtet til at vurdere indholdet af alle de dokumenter, som den pågældende har fremlagt, og som kan dokumentere erhvervmæssige kvalifikationer, samt vurdere, om de opfylder de krav, der i værtsmedlemsstaten er fastsat for opnåelse af de erhvervmæssige kvalifikationer, og om nødvendigt anvende udligningsforanstaltninger?</p> <p>2) I en situation som i den foreliggende sag, hvor appellanten muligvis har opfyldt de fornødne krav til opnåelse af de erhvervmæssige kvalifikationer som farmaceut som omhandlet i artikel 44 i afsnit 7 i kapitel III i direktiv 2005/36/EF, men hvor disse krav er blevet opfyldt i flere EU-medlemsstater i stedet for i en enkelt medlemsstat, og hvor appellanten derfor ikke er i besiddelse af et uddannelsesbevis, der dokumenterer erhvervmæssige kvalifikationer som fastsat i punkt 5.6.2 i bilag V til direktiv 2005/36/EF, skal artikel 45 TEUF og 49 TEUF og chartrets artikel 15 da fortolkes således, at de forpligter de kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten til at vurdere appellanten erhvervskompetencegivende uddannelse og til at sammenligne den med den erhvervsuddannelse, der kræves i værtsstaten, og ligeledes til at vurdere indholdet af de fremlagte dokumenter, der kan dokumentere erhvervmæssige kvalifikationer, samt vurdere, om de opfylder de krav, der i værtsmedlemsstaten er fastsat for opnåelse af de erhvervmæssige kvalifikationer, og om nødvendigt anvende udligningsforanstaltninger?</p>	<p>Miljøministeriet Ministeriet for Landbrug, Fødevarer, og Fiskeri Sofartsstyrelsen</p>	O-sag	Dom	08.07.21
C-178/20	<p>Pharma Expressz</p> <p>1. Følger det af artikel 70-73 i direktiv 2001/83, at et lægemiddel, der kan udleveres uden recept i en medlemsstat, også skal anses for et lægemiddel, der kan udleveres uden recept i en anden medlemsstat, selv om det pågældende lægemiddel hverken er omfattet af en markedsføringstilladelse eller er blevet klassificeret i denne anden medlemsstat?</p> <p>2. Kan en kvantitativ restriktion, der gør muligheden for bestilling og udlevering af et lægemiddel, som ikke er omfattet af en markedsføringstilladelse i en medlemsstat, men er omfattet af en sådan tilladelse i en anden [EØS-medlemsstat], betinget af, at der foreligger en recept og en erklæring fra lægemiddelmyndigheden, selv om lægemidlet er registreret som ikke-receptpligtigt lægemiddel i den anden medlemsstat, begrundes i hensynet til</p>	Lægemiddelstyrelsen	O-sag	Dom	08.07.21

	beskyttelsen af menneskers liv og sundhed som omhandlet i artikel 36 TEUF?				
C-289/20	IB Når det som i det foreliggende tilfælde af de faktiske omstændigheder fremgår, at en af ægtefællerne tilbringer sit liv i to medlemsstater, kan den pågældende da anses for at have sit sædvanlige opholdssted, som omhandlet i artikel 3 i forordning nr. 2201/2003 og i forbindelse med anvendelsen af denne artikel, i to medlemsstater, således at retterne i begge medlemsstater har kompetence til at træffe afgørelse om skilsmissem, hvis betingelserne i denne artikel er opfyldt i disse to medlemsstater?	Social- og Ældreministeriet	O-sag	GA	08.07.21
C-295/20	Sanresa 1) Skal artikel 18, stk. 2, artikel 56, stk. 1, første afsnit, litra b), og artikel 56, stk. 1, andet afsnit, artikel 58, stk. 1, første afsnit, litra a), samt artikel 58, stk. 2, andet afsnit, i direktiv 2014/24 og artikel 3 og 6 samt andre bestemmelser i forordning nr. 1013/2006 (sammen eller hver for sig, men uden begrænsning) fortolkes således, at et samtykke givet til en erhvervsdrivende, hvilket er nødvendigt for at overføre affald fra en medlemsstat i Den Europæiske Union til en anden, skal kvalificeres som et krav til en tjenesteydelseskontrakts gennemførelse og ikke som et krav vedrørende retten til at udøve en aktivitet? 2) Hvis det nævnte samtykke til overførsel af affald skal anses for et udvælgelseskriterium for leverandører (egnethed til at udøve det pågældende erhverv), skal gennemsigtighedsprincippet og princippet om fair konkurrence i artikel 18, stk. 1, første og andet afsnit, i direktiv 2014/24, artikel 58, stk. 1, første afsnit, litra a), og artikel 58, stk. 2, andet afsnit, i samme direktiv, den frie bevægelighed for personer, varer og tjenesteydelser, således som anført i artikel 26, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, samt artikel 7 og 9 i forordning nr. 1013/2006 (sammen eller hver for sig, men uden begrænsning), da fortolkes og anvendes på en sådan måde, at betingelserne for det offentlige udbud vedrørende affaldshåndteringsydelser, navnlig hvad angår frister for indgivelse af bud, skal indeholde betingelser for nationale og udenlandske leverandører, der ønsker at transportere affald på tværs af EU-medlemsstaternes grænser, som giver mulighed for ubegrænset deltagelse i sådanne udbudsprocedurer, og de skal bl.a. have ret til at fremlægge det nævnte samtykke, hvis det er givet på en dato, der ligger efter fristen for indgivelse af bud? M.fl.	Miljøministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet	O-sag	Dom	08.07.21
T-550/18	Harrington Padrón mod Rådet <u>Påstande:</u> — Rådets afgørelse (FUSP) 2018/901 af 25. juni 2018 om ændring af afgørelse (FUSP) 2017/2074 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Venezuela og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2018/899 af 25. juni 2018 om gennemførelse af forordning (EU) 2017/2063 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Venezuela annulleres, for så vidt som bestemmelserne heri vedrører sagsøgeren. — Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	14.07.21
T-551/18	Oblitas Ruzza mod Rådet <u>Påstande:</u> — Rådets afgørelse (FUSP) 2018/901 af 25. juni 2018 om ændring af afgørelse (FUSP) 2017/2074 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Venezuela og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2018/899 af 25. juni 2018 om gennemførelse af forordning (EU) 2017/2063 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Venezuela annulleres, for så vidt som bestemmelserne heri vedrører sagsøgeren. — Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	14.07.21
T-552/18	Moreno Reyes mod Rådet <u>Påstande:</u> — Rådets afgørelse (FUSP) 2018/901 af 25. juni 2018 om ændring af afgørelse (FUSP) 2017/2074 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Venezuela og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2018/899 af 25. juni 2018 om	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	14.07.21

	<p>gennemførelse af forordning (EU) 2017/2063 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Venezuela annulleres, for så vidt som bestemmelserne heri vedrører sagsøgeren</p> <p>— Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>				
T-553/18	<p>Rodríguez Gómez mod Rådet</p> <p><u>Påstande:</u> — Rådets afgørelse (FUSP) 2018/901 af 25. juni 2018 om ændring af afgørelse (FUSP) 2017/2074 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Venezuela og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2018/899 af 25. juni 2018 om gennemførelse af forordning (EU) 2017/2063 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Venezuela annulleres, for så vidt som bestemmelserne heri vedrører sagsøgeren</p> <p>— Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	14.07.21
T-554/18	<p>Hernández Hernández mod Rådet</p> <p><u>Påstande:</u> — Rådets afgørelse (FUSP) 2018/901 af 25. juni 2018 om ændring af afgørelse (FUSP) 2017/2074 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Venezuela og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2018/899 af 25. juni 2018 om gennemførelse af forordning (EU) 2017/2063 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Venezuela, annulleres, for så vidt som bestemmelserne heri vedrører sagsøgeren.</p> <p>— Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	14.07.21
T-32/19	<p>Harrington Padrón mod Rådet</p> <p><u>Påstande:</u> — Rådets afgørelse (FUSP) 2018/1656 af 6. november 2018 og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2018/1653 af 6. november 2018 annulleres, for så vidt som bestemmelserne heri vedrører sagsøgeren.</p> <p>— Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	14.07.21
T-35/19	<p>Benavides Torres mod Rådet</p> <p><u>Påstande:</u> — Rådets afgørelse (FUSP) 2018/1656 (1) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2018/1653 (2) annulleres, for så vidt som deres bestemmelser vedrører sagsøgeren.</p> <p>— Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	14.07.21
T-65/19	<p>AI mod ECDC</p> <p><u>Påstande:</u> — Annullation af ECDC's afgørelse af 18. maj 2018 om afslag på sagsøgerens ansøgning om bistand af 20. juni 2017.</p> <p>— Annullation af ECDC's afgørelse af 20. juni 2018 om afslag på sagsøgerens ansøgning af 30. maj 2018 om aktindsigt i undersøgelsesrapporten.</p> <p>— Om fornødent annullation af ECDC's afgørelse af 26. oktober 2018 om afslag på sagsøgerens klage af 2. juli 2018.</p> <p>— ECDC tilpligtes at betale en erstatning, som efter ret og billighed er opgjort til 40 000 EUR, for det ikke-økonomiske tab, som sagsøgeren angiveligt har lidt.</p>	Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	14.07.21
T-185/19	<p>Public.Resource.Org og Right to Know mod Kommissionen</p> <p><u>Påstande:</u> — Europa-Kommissionens afgørelse C(2019) 639 final af 22. januar 2019 (inklusive den oprindelige afgørelse af 15.11.2018 med referencenummer GROW/D3/ALR/dr (2018) 5993057) annulleres.</p> <p>— Subsidiært hjemvises sagen til Europa-Kommissionen til fornyet behandling.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	14.07.21

C-167/19 P	<p>Freistaat Bayern mod Europa-Kommissionen (appel) <u>Påstande:</u> —Den appellerede dom ophæves. —Det fastslås, at det første anbringende i stævningen for Retten er ugrundet. —Sagen hjemvises til Retten med henblik på behandling af de øvrige anbringender. —Sagsøgeren i første instans tilpligtes at betale sagsomkostningerne i første instans og i forbindelse med appellsagen, eller subsidiært for det tilfælde, at sagens hjemvises til Retten, udsættes afgørelsen med hensyn til sagsomkostningerne i første instans og i forbindelse med appellsagen.</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	15.07.21
C-453/19 P	<p>Deutschen Lufthansa AG mod Europa-Kommissionen (appel) <u>Påstande:</u> —Det fastslås, at sagen kunne antages til realitetsbehandling, og at den er begrundet, for så vidt som appellanten har anfægtet foranstaltning nr. 12 (indbetaling til lufthavnen Frankfurt-Hahns kapitalreserve) med den begrundelse, at der med denne foranstaltning finansieres driftsstøtte til lufthavnen Frankfurt-Hahn. —I øvrigt ophæves Rettens dom af 12. april 2019 i sag T-492/15. —Der gives medhold i appellants påstand i første instans, og den tilgrundliggende afgørelse SA.21121 fra Kommissionen af 1. oktober 2014 (med undtagelse af foranstaltning nr. 12 for så vidt som denne anvendes til at udbetale driftsstøtte til lufthavnen Frankfurt-Hahn) annulleres. —Subsidiært hjemvises sagen til Den Europæiske Unions Ret til fornyet afgørelse. —Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Transport- og Boligministeriet	O-sag	Dom	15.07.21
C-535/19	<p>A 1) Er offentlige sundhedsydelse omfattet af begrebet »ydelse ved sygdom« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra a), i forordning nr. 883/2004? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, kan medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 4 i forordning nr. 883/2004 og artikel 24 i direktiv 2004/38 – med henblik på at undgå et uforholdsmæssigt stort antal ansøgninger om sociale ydelser, der er fastlagt for at sikre adgang til sundhedsydelser – da nægte unionsborgere, der på det pågældende tidspunkt ikke har status som arbejdstager, disse ydelser, som tildeles medlemsstaternes statsborgere og familiemedlemmerne til en unionsborger, som har status som arbejdstager, der befinder sig i samme situation? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, kan medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 18 og artikel 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 24 i direktiv 2004/38 – med henblik på at undgå et uforholdsmæssigt stort antal ansøgninger om sociale ydelser, der er fastlagt for at sikre adgang til sundhedsydelser – da nægte unionsborgere, der på det pågældende tidspunkt ikke har status som arbejdstager, disse ydelser, som tildeles medlemsstaternes statsborgere og familiemedlemmerne til en unionsborger, som har status som arbejdstager, der befinder sig i samme situation? 4) Er en situation, hvor en unionsborger, som udøver sin ret til fri bevægelighed, nægtes retten til at modtage offentlige sundhedsydelser, der finansieres af staten, i alle de berørte medlemsstater i hovedsagen, i overensstemmelse med artikel 11, stk. 3, litra e), i forordning nr. 883/2004? 5) Er en situation, hvor en unionsborger, som udøver sin ret til fri bevægelighed, nægtes retten til at modtage offentlige sundhedsydelser, der finansieres af staten, i alle de berørte medlemsstater i hovedsagen, i overensstemmelse med artikel 18, artikel 20, stk. 1, og artikel 21 i traktaten om Den Europæiske</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	15.07.21

	<p>Unions funktionsmåde?</p> <p>6) Skal den omstændighed, at et ophold er lovligt som omhandlet i artikel 7, stk. 1, litra b), i direktiv 2004/38, fortolkes således, at den giver en person ret til adgang til den sociale sikringsordning, og således, at den kan udgøre en grund til at udelukke den pågældende fra den sociale sikringsordning? Skal det i hovedsagen navnlig fastslås, at den omstændighed, at ansøgeren har en fuld sygeforsikringsdækning, som er en af betingelserne for et lovligt ophold i henhold til direktiv 2004/38, kan ligge til grund for et afslag på at optage den pågældende i det sundhedssystem, der finansieres af staten?</p>				
C-795/19	<p>Tartu vangla</p> <p>Skal artikel 2, stk. 2, sammenholdt med artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 2[7]. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en hørenedsættelse, der overskrider den foreskrevne norm, udgør en absolut hindring for en ansættelse som fængselstjenestemand og anvendelse af korrigerende hjælpemidler med henblik på vurderingen af opfyldelsen af kravene til hørevnen ikke er tilladt?</p>	<p>Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri</p>	O-sag	Dom	15.07.21
C-848/19 P	<p>Tyskland mod Polen (appel)</p> <p><u>Påstande:</u> —Rettens dom af 10. september 2019 i sag T-883/16 ophæves. —Sag T-883/16 hjemvises til Den Europæiske Unions Ret. —Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.</p>	Energistyrelsen	O-sag	Dom	15.07.21
C-948/19	<p>Manpower Lit</p> <p>1. Hvilket indhold skal begrebet »offentligretlig virksomhed« i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2008/104 tillægges? Skal Den Europæiske Unions agenturer som eksempelvis [Det Europæiske Institut for Ligestilling mellem Mænd og Kvinder (herefter »EIGE«)] anses for »offentligretlige virksomheder« som omhandlet i direktiv 2008/104?</p> <p>2. Hvilke enheder (vikarbureau, brugervirksomhed, mindst en af disse eller muligvis begge) er i henhold til artikel 1, stk. 2, i direktiv 2008/104 underlagt kriteriet om udøvelse af en økonomisk aktivitet? Skal EIGE's aktivitetsområder og funktioner som defineret i artikel 3 og 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1922/2006 af 20. december 2006 anses for en økonomisk aktivitet, således som begrebet er defineret (forstået) i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2008/104?</p> <p>3. Kan artikel 1, stk. 2 og 3, i direktiv 2008/104 fortolkes således, at de kan udelukke anvendelse af direktivet på sådanne offentligretlige og privatretlige vikarbureauer eller brugervirksomheder, som ikke indgår i de forhold, der henvises til i direktivets artikel 1, stk. 3, og ikke udøver den økonomiske aktivitet, der er nævnt i direktivets artikel 1, stk. 2?</p> <p>4. Skal bestemmelserne i artikel 5, stk. 1, i direktiv 2008/104 vedrørende vikaransattes rettigheder for så vidt angår væsentlige arbejds- og ansættelsesvilkår, særligt hvad angår løn, i fuldt omfang finde anvendelse på Den Europæiske Unions agenturer, der er underlagt særlige regler i EU's arbejdsmarkedslovgivning samt artikel 335 TEUF og artikel 336 TEUF?</p> <p>5. Er en medlemsstats retsforordning (artikel 75 i den litauiske arbejdsmarkedslov), der gennemfører bestemmelserne i artikel 5, stk. 1, i direktiv 2008/104 for alle virksomheder (herunder EU-institutioner), der gør brug af vikaransatte, i strid med princippet om en EU-institutions administrative autonomi som fastlagt i artikel 335 TEUF og artikel 336 TEUF og med reglerne om beregning og betaling af løn i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union?</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	GA	15.07.21

	6. Henset til, at alle stillinger (arbejdsfunktioner), i hvilke arbejdstagere ansættes direkte af EIGE, omfatter arbejdsopgaver, der udelukkende kan udføres af disse arbejdstagere, som arbejder under vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union, kan de respektive stillinger (arbejdsfunktioner), som varetages af vikaransatte, da anses for at være »samme arbejdsopgave[r]« som omhandlet i artikel 5, stk. 1, i direktiv 2008/104?				
C-123/20	<p>Ferrari</p> <p>1. Kan der som følge af en offentliggørelse af et helhedsbillede af et produkt i henhold til artikel 11, stk. 1, og stk. 2, første punktum, i forordning (EF) nr. 6/2002 opstå ikke-registrerede EFdesignrettigheder til enkelte dele af produktet?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Hvilket retligt kriterium skal der anvendes inden for rammerne af vurderingen af den individuelle karakter i henhold til artikel 4, stk. 2, litra b), og artikel 6, stk. 1, i forordning (EF) nr. 6/2002 ved fastlæggelsen af helhedsindtrykket for så vidt angår en komponent, der – som eksempelvis en del af et køretøjskarosseri – inkorporeres i et sammensat produkt? Kan der navnlig lægges vægt på, om komponentens udseende, således som det opfattes af en informeret bruger, ikke udviskes fuldstændig i det sammensatte produkts udseende, men har en vis formmæssig selvstændighed og enhed, som gør det muligt at identificere et æstetisk helhedsindtryk, der er uafhængigt af den overordnede udformning?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	O-sag	GA	15.07.21
C-160/20	<p>Stichting Rookpreventie Jeugd e.a.</p> <p>Spørgsmål 1: Er den i direktivets artikel 4, stk. 1, beskrevne målemetode, der beror på ISO-standarder, der ikke er frit tilgængelige, i overensstemmelse med artikel 297, stk. 1, TEUF (og forordning (EU) nr. 216/2012013) og det til grund herfor liggende gennemsigtighedsprincip?</p> <p>Spørgsmål 2: Skal ISO-standarderne 4387, 10315, 8454 og 8243, som der henvises til i direktivets artikel 4, stk. 1, fortolkes og anvendes således, at ved fortolkningen og anvendelsen af direktivets artikel 4, stk. 1, skal emissionsindholdet af tjære, nikotin og kulilte ikke kun måles (og kontrolleres) efter den foreskrevne metode, men emissionsindholdet kan eller skal også på anden vis og med anden intensitet måles (og kontrolleres)?</p> <p>Spørgsmål 3a: Er direktivets artikel 4, stk. 1, i strid med direktivets udgangspunkter og dets artikel 4, stk. 2, og med artikel 5, stk. 3, i WHO's rammekonvention om tobakskontrol, fordi tobaksindustrien har medvirket ved fastsættelsen af de ISO-standarder, der nævnes i direktivets artikel 4, stk.1? Spørgsmål 3b: Er direktivets artikel 4, stk. 1, i strid med direktivets udgangspunkter, med artikel 114, stk. 3, TEUF, med rækkevidden af WHO's rammekonvention om tobakskontrol og med chartrets artikel 24 og 35 i, fordi der ved den heri foreskrevne målemetode ikke måles emissionsindholdet for filtercigaretter ved den tilsigtede brug, da der med denne metode ikke tages hensyn til virkningen af ventilationshuller i filtret, som ved den tilsigtede brug stort set lukkes af rygerens læber og fingre?</p> <p>Spørgsmål 4a: Hvilken alternativ målemetode (og kontrolmetode) kan eller skal anvendes, såfremt Domstolen:</p> <ul style="list-style-type: none"> - besvarer spørgsmål 1 benægtende? - besvarer spørgsmål 2 bekræftende? - besvarer spørgsmål 3a og/eller spørgsmål 3b bekræftende? <p>Spørgsmål 4b: Såfremt Domstolen ikke kan afgive en besvarelse af spørgsmål</p> <p>4a: Hvis der midlertidigt ikke findes nogen målemetode, foreligger der da en situation som omhandlet i direktivets artikel 24, stk. 3?</p>	Sundhedsministeriet	O-sag	GA	15.07.21

C-181/20	<p>VYSOČINA WIND</p> <p>1. Skal artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/19/EU af 4. juli 2020 om affald af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE) fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at en medlemsstat pålægger brugerne forpligtelsen til at finansiere omkostningerne ved indsamling, behandling, nyttiggørelse og miljørigtig bortskaffelse af WEEE, som stammer fra fotovoltaiske paneler, der er bragt i omsætning før den 1. januar 2013, og ikke producenterne?</p> <p>2. I tilfælde af et bekræftende svar på det første spørgsmål er det – med henblik på vurderingen af betingelserne for en medlemsstats ansvar for den skade, som forvoldes borgere ved en tilsidesættelse af EU-retten – relevant, sådan som det er tilfældet i hovedsagen, at en medlemsstat selv har fastsat regler for finansiering af affald fra fotovoltaiske paneler før vedtagelsen af et direktiv, hvilket direktiv medførte, at fotovoltaiske paneler blev omfattet af EU-rettens anvendelsesområde og at producenterne herved blev pålagt forpligtelsen til at afholde omkostningerne forbundet hermed, herunder for så vidt angår paneler, der var blevet bragt i omsætning før udløbet af fristen for gennemførelsen af direktivet (og selve vedtagelsen af retsakten på EU-retligt niveau)?</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	15.07.21
C-190/20	<p>DocMorris</p> <p>Er det i overensstemmelse med afsnit VIII, især artikel 87, stk. 3, i direktiv 2001/83/EF, når en national bestemmelse (her: § 7, stk. 1, første punktum, i Heilmittelwerbegesetz) fortolkes således, at det er forbudt for et postordreapotek med hjemsted i en anden medlemsstat at forsøge at hverve kunder med udskrivning af en konkurrence, når deltagelse i konkurrencen er knyttet til indlevering af en recept på et receptpligtigt humanmedicinsk lægemiddel, og den udlovede gevinst ikke er noget lægemiddel, men en anden genstand (her: en elektrisk cykel til en værdi af 2500 EUR og elektriske tandbørster), og der ikke er risiko for, at der herved fremmes en uhensigtsmæssig eller overdreven brug af lægemidler?</p>	Sundhedsministeriet Lægemiddelstyrelsen	O-sag	Dom	15.07.21
C-261/20	<p>Thelen Technopark Berlin</p> <p>1) Følger det af EU-retten, navnlig af artikel 4, stk. 3 TEU, artikel 288, stk. 3, TEUF og artikel 260, stk. 1, TEUF, at artikel 15, stk. 1, stk. 2, litra g), og stk. 3, i direktiv 2006/123 om tjenesteydelser i det indre marked har direkte virkning i forbindelse med en verserende retssag mellem privatpersoner således, at de nationale bestemmelser i § 7 i den tyske Verordnung über die Honorare für Architekten- und Ingenieurleistungen (bekendtgørelse om honorarer for arkitekt- og ingeniørydelser, herefter »HOAI«), som er i strid med dette direktiv, og hvorefter de minimumssatser for arkitekters og ingeniørers projekterings- og tilsynsydelser, der er fastsat i denne honorarordning – bortset fra visse undtagelsestilfælde – er bindende, og en honorarftale med lavere satser end minimumssatserne, der indgås i kontrakter med arkitekter og ingeniører, er ugyldig, ikke længere finder anvendelse?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:</p> <p>a) Udgør Forbundsrepublikken Tysklands regulering af bindende minimumssatser for arkitekters og ingeniørers projekterings- og tilsynsydelser i HOAI's § 7 en tilsidesættelse af etableringsfriheden i henhold til artikel 49 TEUF eller andre generelle EU-retlige principper?</p> <p>b) Såfremt det andet spørgsmål, litra a), besvares bekræftende: Følger det af en sådan tilsidesættelse, at de nationale bestemmelser om bindende minimumssatser (i den foreliggende sag HOAI's § 7) ikke længere finder anvendelse i en verserende sag mellem private?</p>	Miljøministeriet Erhvervsstyrelsen	O-sag	GA	15.07.21

C-362/20	<p>Profit Europe</p> <p>Er rørfittings af støbejern med kuglegråfit med gevind fra Kina pålagt antidumpingtold i henhold til Kommissionens forordning (EU) nr. 1071/2012 af 14. november 2012 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af rørfittings af deformerbart støbejern med gevind med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Thailand (EUT 2012, L 318, s. 10) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 430/2013 af 13. maj 2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold og om endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af rørfittings af deformerbart støbejern med gevind med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Thailand og om afslutning af proceduren for Indonesien (EUT 2013, L 129, s. 1), idet Den Europæiske Unions domstol i dom af 12. juli 2018 i de forenede sager C-397/17 og C-398/17 udtalte, at rørfittings af støbejern med kuglegråfit ikke er rørfittings af deformerbart støbejern, og at støbte rørfittings af støbejern med kuglegråfit skal henføres under en anden underposition end støbte rørfittings af deformerbart støbejern?</p>	Erhvervsministeriet	O-sag	Dom	15.07.21
----------	---	---------------------	-------	-----	----------